

До побачення, школо!
Вже час вирушати в дорогу.
Десь моя непроторенна стежка
загубилась в житах,
Десь чекає кохання,
десь чекає тривога —
Все то моє, мій ніким
не торований шлях.

Сьогодні в номері:

День матері в
Україні

2 стор.

Дитинство,
опалене війною

5 стор.

Євро-вечірка
грузів

6 стор.

ІСТОРИЧНА СТОРІНКА

День матері в Україні

Касова Марія,
10-А клас

День матері у багатьох країнах світу відзначають 13 травня. В Україні цей день відзначають у другу неділю травня.

Цікавою є історія виникнення свята: у 1908 році молода американка Анна Джервіс з Філадельфії виступила з ініціативою вшанування матерів у пам'ять про свою матір, яка передчасно померла. Анна писала листи до державних установ, законодавчих органів, зверталася до видатних осіб з пропозицією один день у році присвятити вшануванню матерів. Її старання увінчалися успіхом - у 1910 році штат Вірджинія перший визнав День матері як офіційне свято. Хоча, по суті, - це свято вічності: з покоління в покоління для кожної людини рідна ненька - найголовніша та найрідніша людина у світі.

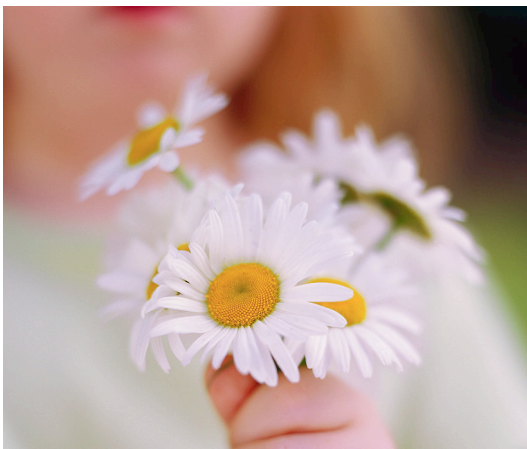
Безумовно, День матері - це одне з найбільш зворушливих свят, адже кожен з дитинства і до останніх днів несе в своїй душі єдиний і неповторний образ рідної матері, яка завжди пожаліє, зрозуміє, пробачить і буде самовіддано любити свою дитину, незважаючи ні на що. Щастя і краса материнства в усі століття

оспівувалися кращими художниками і поетами. І не випадково від того, наскільки шанована в державі жінка, яка виховує дітей, можна визначити ступінь культури та благополуччя суспільства. У цей день ми від усієї душі вітаємо дорогих мам зі їх святом. Нехай світлом і добром відгукуються в душах дітей ваші нескінченні турботи, терпіння, любов і відданість.

*В житті у цьому мішури багато,
Безладних рухів і бездушних слів.
Лиш часом, переважно в свято,
Згадаєш, що сказати ти хотів
Значиме, головне, важливе
Для рідних і близьких своїх,
Але буває неможливо,
Бо з нами вже немає їх.
То ж поки серце у матусі б'ється
Кажіть найкращі їй слова.
І хай любов невпинно плететься
Допоки ваша матінка жива.*

(Надія Красоткіна)

ОСОБЛИВА ДУМКА

Шануймо наших матерів!

*Живе старенька мати у господі –
Невтомні руки, серце золоте.
Щодня і діткам, і онукам годить,
Хоч рідко хто їй дякує за те.
Ну що ж, про вдячність забувають люди,
Душа сліпа у щасті, а проте
Вони прозріють, але пізно буде:
Черешня всохне, мати – одцвіте.*

(М.Луків)

Найріднішими для кожного є його батьки. У сім'ї мама - та людина, яка завжди зрозуміє, підтримає, приголубить, а тато – зазвичай той, хто виконує виховний процес у сім'ї, тому бути дуже лагідним та ласкавим йому не дозволяється по статусу.

Тож, мама для кожного – це справжня подруга, у якої можна спитати поради і неодмінно отримати гарну та вичерпну відповідь на будь-яке вирішення життєвої ситуації, поплакати у плече, яка тебе вислухає і заспокоює, вона ніколи не зрадить свою дитину, не розповість таємницю комусь іншому.

Звичайно, мама – це «рука опори» у житті, адже куди, як не до батьків, ми зазвичай летимо після напруженого

робочого тижня? Саме про цей епізод з нашого життя так добре сказав В.Коломієць: «Все дороги й дороги, а до матері – стежечка...».

Кожна мама для своєї дитини – учитель, наставник, порадник, хоча, на превеликий жаль, дуже багато з нас не цінують цього: невдячні дітки думають, що батьки бажають їм лише поганого.

Звичайно, у кожного може зараз промайнути думка, що мами своєю ласкою та теплом серця й виховують цих «вдячних» діток, але можу вам заперечити, адже є й такі «учні», що зовсім не сприймають критики з боку дорослих. А тому саме через біль, якого вони завдають своїм рідним, страждають найдорожчі люди – наші рідні мами.

Отже, своїми негативними вчинками, поганими слова, діями ми поступово руйнуємо серце мамі. Хіба вам не жаль його? Замисліться всі, адже через декілька років ви також станете батьками, а ваших батьків може вже не бути на цьому світі!

Іванова Ганна, 10-Б клас

ІСТОРИЧНА СТОРІНКА

Велика Вітчизняна війна на Кіровоградщині

О 12 годині 22 червня 1941 року жителі Кіровоградщини, як і всієї країни, з виступу по радіо заступника голови Раднаркому СРСР, народного комісара закордонних справ В. М. Молотова дізналися про те, що: «...без пред'явлення будь-яких претензій до Радянського Союзу, без оголошення війни німецькі війська напали на нашу країну, атакували наші кордони у багатьох місцях і піддали бомбардуванню зі своїх літаків наші міста — Житомир, Київ, Севастополь, Каунас та деякі інші, убито і поранено понад двісті людей...».

В обстановці великого патріотичного піднесення розпочалася мобілізація. Лише з 23 по 30 червня 1941 року до райвійськкоматів області надійшло 1654 заяви. З проханням записати їх добровольцями до Червоної Армії зверталися жінки, учасники громадянської та радянсько-фінської війни.

З перших днів війни промислові підприємства області — кіровоградські заводи «Червона зірка», «Профінтерн» (ремонтно-механічний завод ім. В. Таратуги) та інші розпочали випуск озброєння, боеприпасів, ремонт військової техніки. Було продовжено робочий день.

Для заміни фронтовиків на робочі місця з 22 червня по 22 липня на підприємства і установи області прийшло 2066 жінок.

Перед загрозою швидкого німецького наступу населення області залучалося до спорудження оборонних рубежів. Лише на території Новомиргородського району до 20 липня було створено мережу оборони загальною довжиною 276 км. У м. Кіровограді, у районах Лелеківки, Балашівки, Масляниківки виросли противотанкові рови і дзоти. Та ці оборонні укріплення не знадобилися.

Під тиском противника радянські війська відступали.

Розпочалися масові розстріли євреїв і циганів, комуністів і комсомольців, працівників радянських органів.

Жертвами нацистського терору ставали вихован-

ці дитячих будинків, хворі в лікувальних закладах.

29 серпня 1941 року німецька польова команда-тура видала розпорядження про облік та арешт осіб, підозрюваних у саботажі. Селяни змушені були постачати урожай, харчі німецькій армії. Було відновлено виробництво на заводі «Червона зірка» та ряді інших підприємств для потреб Німеччини.

За офіційними даними за роки окупації на території області фашисти знищили 150 тисяч мирних громадян і 54 тисячі військовополонених. 52 тисячі громадян було насильно вивезено до Німеччини. У містах і селах діяли військово-польові комендатури, військові гарнізони, гестапо, поліція, каральні загони.

У Кіровограді активно діяли молодіжні підпільні групи П. Лахманова та О. Бур'яної.

На південному заході області підпільники Гайворонщини влаштовували диверсії на залізницях, розповсюджували листівки, допомагали партизанам Прибужжя.

Протягом травня-серпня 1943 року партизанськими загонами Кіровоградщини було знищено 46 ворожих ешелонів.

Усього на території області в роки війни вели боротьбу проти фашистських загарбників 16457 партизан, 5510 підпільників і близько 40 тисяч учасників інших форм боротьби з фашизмом.

У вересні 1943 року 1943 війська Червоної Армії підійшли до адміністративних меж Кіровоградщини. Фашисти, готуючись до відступу, вивозили на Захід матеріальні цінності, чорнозем, пам'ятки історії і культури. Гітлерівці силоміць відправляли до Німеччини молодь. Руйнувалися найважливіші соціально-економічні об'єкти.

28 вересня-3 жовтня частини 37-ї і 5-ї гвардійських армій при підтримці 5-ї повітряної армії форсували Дніпро, де загинуло дуже багато воїнів і розпочали визволення Онуфріївського й Новогеорґіївського (зараз Світловодський р-н) районів.

У кінці 1944 року відновили роботу всі кінотеатри, 2 театри, педінститут, 9 технікумів, 1063 школи, 70 лікарень, 132 поліклініки, майже всі будинки культури, клуби, бібліотеки, виходила газета «Кіровоградська правда».

За успіхи у відбудовчий період область неодноразово відзначалась нагородами уряду.

Драбенко А. і Михайлова Н.
Учні 7 класу

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Протягом березня - квітня учні 5 класу реалізували проект «Дитинство, опалене війною». Учні класу досліджували життя своїх близьких та знайомих, дитинство яких припало на роки Великої Вітчизняної війни. Презентацію проекту учні провели для однокласників, а потім і на відкритій лінійці. Пропонуємо Вашій увазі проекти п'ятикласників.

Синельник Дар'я.

Моя бабуся, Оранська Світлана Гаврилівна, народилася в 1942 році. В сім'ї було шестеро дітей. Коли наступали німці, мати якраз народжувала Світлану. Родина сховалася у погребі. Там було дуже холодно, тому батьки відірвали рукав від кожуха та загорнули новонароджену дитину в нього. В погребі вони провели цілий тиждень без їжі та води. Багато людей ховалися у погребях, як і бабусянина родина. Німці відкривали люки і кидали туди гранати. Але коли вони побачили бабусину дитину, дитина заплакала. Німець сказав «Кіндер, кіндер!» і пішов далі. Село було в окупації два роки. В їхній хаті був штаб, тому вони жили в сараї. Німці змусили матір працювати у них. Вона прибирала, прала, доїла корову, годувала господарство. Всі продукти мусила віддавати німцям. Але завдяки тому, що їй вдавалося приховувати частину продуктів, змогла прогодувати своїх дітей.

Ковтун Валерія.

«Коли почалася війна, то батьки мого дідуся пішли воювати, залишивши дітей: Григорія, 2 роки, Марію, 4 роки.

Коли німці робили обшуку хаті вони знайшли переляканих Марійку і Григорія. Двоє німців залишились жити в цій хаті і доглядали за дітьми, а коли схопили їхніх батьків, то вбили на очах у дітей. Діти втекли, але не знали куди йти і шли куди очі бачать. По дорозі вони побачили льох, в ньому жила жінка віком 53-х років. Вона пожаліла маленьких сиріток і залишила їх у себе. Кожен вечір діти згадували своїх батьків. Але незабаром до них прийшли німці і вбили жінку, а дітей жорстоко покарали за те, що вони від них втекли. Та невдовзі

Ø E g E g G g E G
G g D e e g e E f e g G l

у хату прийшли наші солдати і вбили двох німців, а дітей забрали.»

Денисенко Ярослав.

На початку війни моїм дідуся та бабусі було 5 років. Через їхнє село проходила лінія фронту. Тому вони змушені були евакуюватися у інше село. Була зима, двадцятиградусний мороз. У кого були коні та підводи, пересуватися було легше. Люди вели та тягли з собою кіз, корів, тому що було важко розлучитися зі своїми годувальниками. Старі, німецькі люди і малі діти плакали, падали на сніг. Бабуся та дідусь завжди мені кажуть: «Щоб ви ніколи не бачили того, що ми пережили. Щоб ви ніколи так їсти не хотіли, як хотіли ми»

Дуднік Ілля.

Коли почалася війна, мій дідусь навчався в першому класі. Він згадує: «Ми недовго навчалися. Німці прийшли у наше село Красносілля. Ми сиділи за партами і нас вигнали з класу. Німці перетворили школу у свій штаб.»

Коли звільнили село, одразу почали відновлювати колгосп. Малі діти брали участь в зборі врожаю. Після війни діти пішли до школи, а після уроків допомагали збирати врожай, пасти та годувати коней.

Постов Андрій.

Моя бабуся поколола голкою свої ноги, щоб не працювати на фашистів. Ноги в неї дуже розпухли і вона не могла ходити. Коли німці це побачили, то не взяли на роботу в Німеччину. Біля села, в якому вона жила, знаходився ліс. Бабуся пішла в ліс сповістити партизанам, що в селі німці і партизани звільнили село від загарбників.

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

БЕЗ РОДИНИ
НЕМА УКРАЇНИ!

Міжнародний день сім'ї відзначається в системі Організації Об'єднаних Націй 15 травня.

1989 року Асамблея ООН проголосила 1994 рік Міжнародним роком сім'ї. Мета — поглиблення розуміння питань родини, об'єднання можливостей різних країн для вирішення всіх найсерйозніших питань, пов'язаних із сім'єю. Запровадження свята було викликано стурбованістю світової спільноти сучасним положенням родини та її значенням у процесі виховання покоління, що підрастає.

Сім'я як основний елемент суспільства була і залишається берегинєю людських цінностей, культури та історичної спадкоємності поколінь, чинником стабільності і розвитку. Завдяки сім'ї міцніє і розвивається держава, зростає добробут народу.

У всі часи за відношенням держави, а також за становищем родини в суспільстві судили про розвиток країни. Це тому, що щасливий союз сім'ї і держави — необхідна запорука процвітання і добробуту її громадян.

З сім'ї починається життя людини, тут відбувається формування її як громадянина. Вона джерело любові, поваги, солідарності та прихильності, те, на чому будується будь-яке цивілізоване суспільство, без чого не може існувати людина.

Також це підтверджує і народна мудрість:

- нащо й клад, коли в сім'ї лад;
- сім'я міцна — горе плаче;
- вся сім'я вмісті — так і душа на місці;
- горе тому, в кого нема порядку в дому!

Євро-вечірка друзів

6 травня у Кіровоградському центрі дитячої та юнацької творчості відбувся з'їзд євро-клубів Кіровограда, де була присутня і команда нашого облкомплексу «Астра». Під час Євро-вечірки було розмаїття конкурсів, музики, веселощів та спілкування. До нас приїхали наші друзі — делегація учнів із Німеччини, з якими всі потоваришували. Ми були дуже раді бачити їх у себе в гостях. Кожна команда підготувала один концертний номер у якому продемонструвала розум, ерудованість, творчі здібності своїх учасників. «Астра» виступила з німецькою піснею у виконанні Сампан Ірини та з хореографічним обрамленням (Саприга Яна, Полякова Яна, Берлін Віталій, Мосінцева Катерина), чим достойно захистили честь нашої гімназії. Гості з Німеччини були дуже задоволені тим, що почули рідну мову і могли зрозуміти наші слова. Їхньою теплою відповіддю була українська народна пісня «Маруся, раз-два...».

Закінчилася вечірка цікавим спілкуванням, сміхом, піднесеним настроєм та чудовими солодощами, які приготували для нас організатори заходу. Було дуже весело, Євро-вечірка вдалась на славу!

Сампан Ірина, 11-Б клас

Романюк Марина, 6 клас.

ОСОБЛИВА ДУМКА

ШУТІВКА В ДОРОСЛЕ ЖИТТЯ

Ось і пролетів останній місяць навчання, насичений подіями, екзаменами, заліками. 9 травня ми відвідали фортечні вали, де вшанували пам'ять загиблим солдатам у Великій Вітчизняній війні. Кожного разу, стоячи під цими березами, дивлячись на мирне голубе небо, ми дякуємо ветеранам, за те що подарували нам ще одну весну, за те, що ми можемо гордо називати себе українцями, що сьогодні живемо в мирі і маємо сильну державу з героїчним минулим. Серце починає прискорено битися, подих завмирає, коли ми підходимо до ветеранів, даруємо їм гвоздики, вітаємо зі святом. Вони ж тремтячою рукою тримають квіти і з-під сивого чола дивляться на нас добрими зволженими очима. Пам'ятати – наш святий обов'язок! Ми повинні дотримуватись його завжди, бо наша історія – наша гордість і те, чим ми сьогодні живемо.

Свята закінчуються, і ми повертаємось до буденного життя, продовжуємо навчатись. Правда, стає трішечки сумно, адже ми – випускники, і залишилися лічені хвилини, до того як ми підемо у доросле життя. Ця думка хвилює кожного. Згадуються незабутні моменти шкільного життя і ми знаємо: щасливі дні в гімназії не повторяться, а залишаться в нашій пам'яті назавжди.

За два роки, що навчалися в гімназії, ми дуже змінилися сформували свою особистість, навчилися багатьом життєво важливим речам, і в кожного були такі моменти, які запам'ятались, як найщасливіші. Для одного це перемога в олімпіаді, для іншого – відкриття в собі нових здібностей, для третього – те, що він знайшов справжню дружбу або навіть кохання...

Прийшли дні складання екзаменів з предметів та хореографії. І як же тільки важко усвідомлювати, що ми востаннє сидимо за шкільними партами! А ось чути і останній дзвоник, а потім випускний... Тоді і розпрощаємось. Вже здається не так і важко навчатися, танцювати, вставати о 6:30, чергувати по школі, навіть носити шкільну форму. За два роки співжиття ми дуже звикли один до одного і важко уявити власне життя далі без однокласників і вчителів. Скільки різних трепетних моментів згадується! І як вперше знайомились, і перший «Осінній вернісаж», під час якого ми відкрили таланти в собі, і все-все. З посмішкою згадуємо 10-й клас, коли гімназія здавалась нам чимось невідомим і до цього ніколи не чуваним.

Можна довго згадувати прекрасні моменти гімназійного життя і сумувати за ними. Всі вони замайоріють у думках під час свята Останнього дзвінка, покотяться у кожного з нас кришталевою сльозинкою з очей. Отож перегортаємо найдивовижнішу сторінку нашого життя і йдемо далі – в доросле життя.

Перова Олена, 11-В клас

МАЛА АКАДЕМІЯ НАУК УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ

Найочікуваніша подія у житті Малої академії наук

Щербина Альона, методист МАНУМ

Завершальний етап навчального року – Всеукраїнський конкурс-захист науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України – підійшов до кінця. Напружена робота та хвилювання слухачів, їх керівників, батьків, учителів залишилися позаду, але горизонти наукової діяльності тільки почали відкриватися перед юними дослідниками.

Фінальні змагання для членів МАН відбувалися у Національному еколого-натуралістичному центрі учнівської молоді з 28 березня по 6 травня. Захищали свої доробки і доводили поважному журі наукову доцільність одержаних результатів у столиці найкращі учні з усіх куточків України.

Слід зазначити, що проведення Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України постійно вдосконалюється. Згідно з проектом структури наукових відділень МАН поступово впроваджуються нові секції та наукові відділення. Так, у цьому році конкурс проведено у 56 секціях 10 наукових відділень: технічних наук, філософії та суспільствознавства, комп'ютерних наук, історико-географічного, екології та аграрних наук, філології та мистецтвознавства, хімії та біології, тобто майже за всіма напрямками точних, природничих, гуманітарних і суспільних наук.

До оцінювання робіт були залучені вчені Національної академії наук України, Національної педагогічної академії наук України та викладачі провідних вищих навчальних закладів столиці.

Слід також зазначити, що стала дуже доречною робота центру психологічної діагностики та консультування для учнів протягом усього періоду конкурсу.

Для керівників делегацій та наукових керівників учасників у рамках конкурсу-захисту було про-

ведено ряд науково-практичних семінарів та тренінгів провідними вченими Академії педагогічних наук України, Національної академії наук України, науково-педагогічними працівниками загальноосвітніх та вищих навчальних закладів, співробітниками Національного центру «Мала академія наук України», Національного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді, Українського державного центру туризму і краєзнавства.

Під час роботи семінарів були обговорені питання виявлення обдарованості учнів, впровадження сучасних педагогічних технологій у практику позашкільного навчального закладу, умов проведення конкурсу та вимог до учнівських науково-дослідницьких робіт; шляхи впровадження у виробництво винаходів юних дослідників, маркетингові комунікації на ринку інтелектуальної власності; розвиток навичок творчої роботи учнів у сучасному освітньому середовищі. У рамках семінарів проводилися круглі столи з питань вдосконалення територіальних відділень МАН, програм розвитку Малої академії наук, реалізації завдань загальнодержавної системи пошуку і підтримки обдарованих дітей України.

Неочікуваною і приємною стала можливість в режимі on-line спостерігати за основними заходами конкурсу кожного відділення – відкриттям, захистом науково-дослідницьких робіт, закриттям конкурсу.

Кіровоградську область на III етапі Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України у 10 відділеннях представляло 22 слухачі, що показали свою першість на обласному етапі.

Слід зазначити, що команди нашої області показали середній рівень підготовки, але тим вагомішим були два других та чотири третіх місця.

Підавши критичній оцінці результати III етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту, доречно зазначити, що нашої області не потрібно зупинятися на досягнутому, адже перед нами ще стільки всього незвіданого.

Ще раз вітаємо наших переможців та бажаємо їм вдалої наукової роботи в майбутньому!

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.

Голова комісії інформації УПГ.

Комп'ютерна верстка та дизайн: Денисов Д.О.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені, 2011. Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.